

Cel mai frumos loc din lume

A fost odată ca niciodată un vultur bătrân și înțelept. Vulturul acesta dădea tuturor sfaturi atât de bune, încât nu după mult timp i-a mers vestea în lumea întreagă cât este de înțelept.

Într-o bună zi, un om hotărî să îl caute pe vulturul acesta și îl găsi pe vârful unui munte, de unde admira priveliștea.

— Ce cauți aici? îl întrebă vulturul când îl văzu pe om.

— Aș vrea să te rog să mă duci în cel mai frumos loc din lume. Acolo aș vrea să-mi petrec restul vieții, îi răspunse omul, în timp ce în sinea lui se întreba cum va putea oare vulturul să decidă care este cel mai frumos loc din lume.

Vulturul îl așază pe om în spinare și îl duse în zbor peste țări superbe și peste mări nesfârșite. Omul se uită la toate frumusețile și minunățiile lumii, dar văzând că vulturul nu le aruncă nici măcar o privire, își spuse că sigur îl va duce într-un loc mult mai deosebit. Vulturul zbură mai departe. După o vreme ajunseră la deșert. Vulturul se lăsă pe o stâncă și se uită fericit în jur. Omul, mirat, îl întrebă:

— De ce m-ai adus aici, unde nu este nici apă, nici vietăți, ci doar nisip și stânci? Nu mi-ai promis să mă duci în cel mai frumos loc din lume?

— Ba da, și acesta este! Eu aici m-am născut și pentru mine acesta este cel mai frumos loc din lume! Cel mai frumos loc din lume este locul în care s-a născut fiecare, patria sa natală.

The Most Beautiful Place in the World

Once upon a time, there lived an old, wise eagle. This eagle gave everyone such good advice, that soon the entire world had heard about his wisdom. One day, a man decided to look for this eagle and found him on top of a mountain, admiring the view.

“What are you doing here?” asked the eagle when he saw the man.

“I’d like to ask you to take me to the most beautiful place in the world.

I would like to spend the rest of my life there,” answered the man, wondering how would the eagle decide on the most beautiful place in the world.

The eagle put the man on his back and flew him over beautiful countries and endless seas. The man looked at all the beauty and wonders of the world, but seeing that the eagle didn’t even glance at them, he thought he would take him to an even more spectacular place. The eagle flew on. After a while, they arrived at the desert. The eagle landed on a rock and looked around happily. Confused, the man asked:

“Why have you brought me here, where there’s no water and no living thing, just sand and rocks? Didn’t you promise to take me to the most beautiful place in the world?”

“Yes, I did, and this is it! I was born here, so, to me, this is the most beautiful place in the world!”

The most beautiful place in the world is where each was born, their native land.

Spicul de grâu și pleava

Grâul din lan se legăna ușor sub adierea vânticelului de vară. Spicele pline așteptau cu capetele plecate secerișul. În tot lanul, numai câteva spice stăteau cu capul ridicat și se uitau de sus la celelalte.

— Ce frumoase suntem! se făli un spic înfumurat. Noi nu plecăm capul înaintea nimănui. Cu siguranță ne așteaptă un viitor minunat!

— Așa ar fi, dacă nu ați avea în spic doar pleavă, îi răspunse unul dintre spicele aplecate. Spicele noastre sunt pline de boabe mari și grase de grâu, din care se va face pâine și din care anul viitor vor crește alte spice.

Sosiră secerătorii. Tăiară grâul și îl strânseră în snopi, iar cele două spice ajunseră unul lângă altul.

— Uite că ești în același loc cu noi! îi zise spicul plin celui gol. Nu după mult timp începu treieratul.

— Ce boabe mari și frumoase! Pe acestea le păstrăm de sămânță, ca și anul viitor să avem o recoltă la fel de bogată! exclamă bucuroși secerătorii.

Pe când din spicul cel gol și trufaș nu rămase decât pleava.

— Aruncați-o! Nu e bună nici măcar pentru oi! Cum a ajuns aici, între spicele bune? se miră treierătorii. De aceea nu e bine să judecăm după aparențe, pentru că adesea pot fi înșelătoare.

The Wheat Ear and the Chaff

The wheat in a field was swaying lightly in the summer breeze. The full wheat ears were awaiting the harvest with their heads hanging low. Only a few ears in the whole field were holding their heads high and looking down on the others.

“Look how beautiful we are!” bragged a vain wheat ear. “We don’t bow our heads before anyone. Surely we have a bright future ahead of us!”

“You would, if you had anything in your ears besides chaff,” answered one of the bowed down wheat ears. “Our ears are full of big fat grains that will make bread and grow new wheat ears next year.”

The harvesters came. They cut down the wheat and gathered it in bundles, and the two wheat ears ended up next to each other.

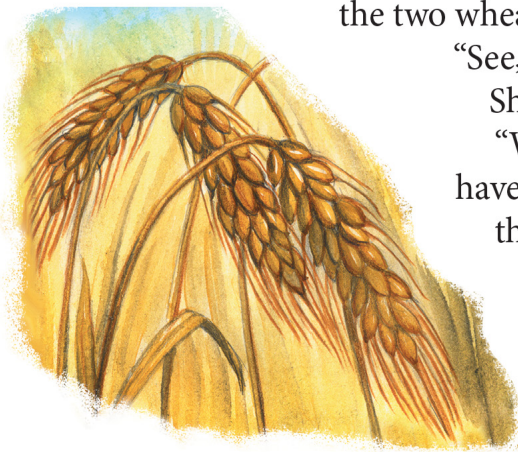
“See, you are in the same place as us!” the full ear told the empty one. Shortly the threshing started.

“What big, beautiful grains! We shall keep these for seed, so we’ll have an equally plentiful harvest next year!” cried out the harvesters in their excitement.

As for the empty, vain wheat ear, all that was left of it was chaff.

“Throw it away! Not even the sheep will have that! How did it get here, with the rest of the wheat?” wondered the threshers.

That is why we should never judge by appearances, as they might often be deceiving.

Găleata cea folositoare

A fost odată ca niciodată – că de n-ar fi fost, nu s-ar fi povestit – un sătuc mititel. În acest sătuc mititel trăia odată un bătrânel. Nu era el prea bogat, dar avea o grădină de legume de toată frumusețea și era tare mândru de ea. Secretul frumuseții grădinii stătea în faptul că bătrânul își uda legumele în fiecare zi.

Avea omul nostru două găleți în care aducea în fiecare dimineață apă de la izvor. Una dintre găleți era nouă și mare, pe când cealaltă era veche, uzată și găurită, astfel încât jumătate din apă curgea pe jos până ajungea omul cu ea acasă.

Găleata cea nouă își bătea mereu joc de cea veche, care era tare supărată din cauza aceasta. Într-o bună zi, găleata cea veche își luă inițiativa în dinți și se duse la stăpânul lor:

— De ce nu mă repari? Aș vrea să fiu și eu folositoare! Mă tem că, așa găurită cum sunt, în curând mă vei arunca!

Omul ascultă răbdător ce avu de spus găleata cea găurită, apoi îi spuse:

— Crezi că nu mai ești folositoare? Ia spune-mi, ai văzut florile minunate de pe marginea drumului?

— Le-am văzut, răspunse găleata nedumerită.

— Atunci trebuie să știi că datorită ție sunt atât de frumoase, pentru că tu le uzi în fiecare zi. Ești perfectă așa cum ești! Sarcina ta e mult mai importantă decât a surorii tale, pentru că tu uzi nu doar legumele din grădină, ci și florile de pe drum.

The Useful Bucket

Once upon a time, there was a tiny little village. In that tiny little village there lived an old man. He wasn't very rich, but he had a beautiful vegetable garden that he was very proud of. The secret of the garden's beauty was the fact that the old man watered the vegetables every day.

He had two buckets and used them to bring water from the spring every morning. One was new and large, while the other was old, shabby and leaky, so by the time the man got home, half of the water in it had leaked out. The new bucket always ridiculed the old one, that got upset.

One day it plucked up its courage and went to their master:

"Why don't you fix me? I'd like to be useful, too! I'm afraid that, leaky as I am, you'll soon throw me away!"

The man listened patiently to the leaky bucket's complaint, and then he said:

"You think you are no longer useful? Tell me, have you seen the beautiful flowers on the side of the road?"

"I have," answered the puzzled bucket.

"Then you should know that they are so beautiful because of you, because you water them every day. You are perfect just the way you are! Your job is much more important than that of your sister, because you water not only the garden vegetables, but also the roadside flowers."

Cei trei frați

Într-o bună zi, Tunetul hotărî să își pună la încercare cei trei copii: Soarele, Focul și Luna. Li se înfățișă sub forma unei rândunele și le spuse ciripind că tatăl lor este grav bolnav și că are mare nevoie de ajutor.

Soarele și Focul porniră imediat la drum ca să-și ajute părintele. Cea mai mică dintre frați, Luna, când își văzu frații luând-o la goană, se așeză liniștită să mănânce și abia apoi porni la drum să își viziteze tatăl.

Tunetul îl primi astfel pe Soare:

— Pentru că ai alergat de îndată în ajutorul meu, am să te răsplătesc. Tu vei străluci toată ziua pe bolta cerului. Oamenii te vor iubi și razele tale vor încălzi Pământul.

Apoi se întoarse spre Foc:

— Pentru că ai întârziat puțin, și tu îi vei încălzi pe cei ce tremură de frig, dar numai pe Pământ.

După multă vreme, ajunse pășind fără grabă și cel de-al treilea dintre copii. Tunetul nu își ascunse mânia și îi spuse:

— Nu te-ai grăbit deloc să vii la mine, așa că să știi că și eu te voi răsplăti după merit. De acum înainte tu vei lumina numai noaptea, dar nu vei putea oferi niciun strop de căldură oamenilor.

De atunci, Soarele strălucește pe bolta cerului spre bucuria tuturor, iar Focul îl ajută și încălzește oamenii de pe Pământ. Iar Luna luminează doar noaptea, fără să încălzească pe cineva.

The Three Siblings

One day, the Thunder decided to test his children: the Sun, the Fire and the Moon. He appeared to them as a swallow and chirpingly told them that their father was gravely ill and needed help. The Sun and the Fire set out immediately to help their father. The youngest of the siblings, the Moon, saw her brothers rush away, so she sat down to eat at leisure and only then went to visit her father.

The Thunder received the Sun with these words:

“Because you ran to my aid at once, I’ll reward you. You will shine all day in the sky. People will love you and your rays will warm the Earth.”

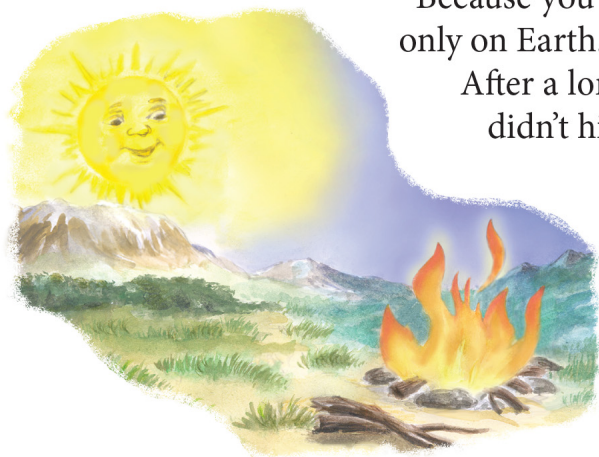
Then he turned to the Fire:

“Because you were a little bit late, you will also warm those who shiver, but only on Earth.”

After a long while, the third child showed up, in no hurry. The Thunder didn’t hide his anger and told her:

“You didn’t hurry to me, so you should know I will reward you according to your merits. From now on, you will only shine at night, but you won’t be able to offer any warmth to people.”

Ever since then, the Sun shines in the sky to everyone’s joy and the Fire helps him, warming people from Earth. And the Moon only shines at night, without warming anyone.

Două care pe cer

A fost odată ca niciodată un tânăr uriaș pe care îl chema Ionică.

Acest uriaș pe nume Ionică era tare bun la suflet și ajuta cu multă plăcere pe toată lumea. Făcea cu bucurie orice fel de muncă și, pentru că era atât de puternic, lucra cât zece oameni la un loc.

În schimbul muncii lui cerea întotdeauna un singur lucru, și anume ca oamenii să respecte înțelegerea pe care o făceau la început, oricare ar fi fost aceea. Dacă cineva încerca să îl înșele, se înfuria cumplit și devenea de-a dreptul înfricoșător.

Odată se întâmplă ca un rotar să încerce prin tot felul de tertipuri să îi plătească uriașului mai puțin decât stabiliseră la început. Atunci Ionică se înfurie atât de tare, încât îl apucă pe rotar și îl zvârli cu car cu tot pe bolta cerului.

Apoi o apucă și pe nevasta rotarului, o puse într-un alt car, mai mic, și o zvârli și pe ea după el. Pentru că nevasta rotarului era mai ușoară, carul ei zbură mai departe decât al bărbatului ei. Omul își văzu nevasta, dar nu putu să meargă după ea. Oricât de mult încercară, nu reușiră să ajungă mai aproape unul de altul.

De atunci, pentru că nu au plătit în mod cinstit munca uriașului, se tot învârt unul în jurul celuilalt și nu se întâlnesc niciodată.

Iar astronomii le-au dat și nume. Unul se numește Carul Mic, iar celălalt Carul Mare.

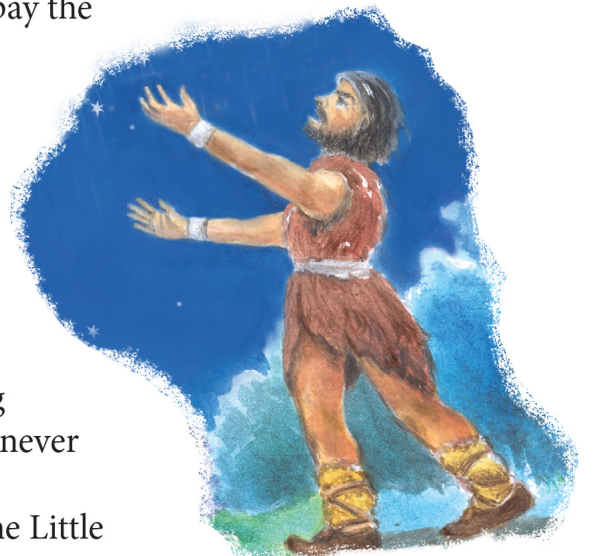
Two Carts in the Sky

Once upon a time, there was a young giant whose name was Johnny. This giant named Johnny had a very kind heart and was happy to help anyone. He gladly did any kind of work and, because he was so strong, he worked as much as ten men put together. In exchange, he always asked for one thing only: for people to respect the deal they had made with him in the beginning. If anyone tried to deceive him, he got terribly angry and became downright scary.

One day, a cartwright tried all kinds of tricks in order to pay the giant less than what they initially agreed upon. Then Johnny got so angry that he grabbed the cartwright and threw him – cart and all – on the firmament. Then he grabbed the cartwright's wife, put her in another, smaller, cart and threw her after him. Because the cartwright's wife was lighter, her cart flew further than her husband's. The man saw his wife but couldn't go after her. No matter how hard they tried, they couldn't get closer to each other.

Ever since then, because they weren't honest about paying the giant's wages for his work, they keep circling each other, never ever meeting.

And the astronomers gave them names. One of them is the Little Dipper, and the other one is the Big Dipper.

Cum au obținut oamenii focul?

La început indienii nu aveau foc, dar știau despre existența lui pentru că mereu se vedea fum înălțându-se de pe insula învecinată. Acolo, într-o zi, cu ocazia unei furtuni cumplite, un copac fusese lovit de trăsnet și luase foc. Copacul arsese cu flăcări roșii uriașe, iar locuitorii insulei își luaseră foc de acolo. De atunci aveau grijă de foc ca de cea mai mare comoară a lor. Îl păzeau, aveau grijă să nu se stingă și nu dădeau din el nimănui. Tare ar fi vrut indienii să aibă și ei foc, așa că hotărâră să îl aducă de pe această insulă învecinată.

Din păcate nu puteau să meargă înot până la insulă, dar, din fericire, iepurele le sări în ajutor.

— Am să vă aduc eu focul! zise iepurele. Eu sar și alerg mai repede decât locuitorii insulei, așa că nu mă vor putea ajunge din urmă.

Își unse capul cu ceară și porni la drum. Locuitorii insulei îl primiră cu mare bucurie și îl invitară să danseze în jurul focului. Atât aștepta iepurele! În timp ce dansa, se învârti în așa fel încât să ajungă din ce în ce mai aproape de foc, până când i se aprinse ceara de pe cap. Atunci o luă la fugă. Degeaba îl urmăriră locuitorii insulei, că nu reușiră să îl ajungă din urmă. Chemară în ajutor spiritele, să stingă focul furat. Spiritele trimiseră ploaie pe Pământ, dar iepurele se ascunse în scorbura unui copac până se opri furtuna. Apoi se întoarse în tabăra indienilor și le oferî focul. De atunci focul acesta arde fără încetare în taberele indienilor.

How Did People Get the Fire?

In the beginning, Indians didn't have fire, but knew of it, because there was always smoke billowing from the neighboring island. There, one day, during a terrible storm, a tree had been struck by lightning and set on fire. The tree had burned with huge red flames and the island inhabitants took fire from there. They took care of it ever since, as if it were their most precious treasure. They guarded it, watched so it wouldn't go out and never gave of it to anyone. The Indians would have loved to have fire, too, so they decided to get it from this island. They couldn't swim there, but the rabbit came to their aid.

"I'll get you the fire!" said the rabbit. "I can jump and run faster than the island's inhabitants, so they won't be able to catch up with me."

He put wax on his head and off he went. The island inhabitants welcomed and invited him to dance around the fire. That was exactly what the rabbit was waiting for! While he danced, he twirled so he got closer and closer to the fire, until the wax on his head caught fire. And then he took off running. The inhabitants of the island tried to chase him, but they couldn't catch up with him. They called on the spirits for help, asking them to put out the stolen fire. The spirits sent rain on Earth, but the rabbit hid in the hollow of a tree until the storm passed.

Then he returned to the Indian camp and offered them the fire. Ever since then, fire is always burning in Indian camps.

